

ע"פ 315/20 - פתחי אבו טאה, פאדל אבו טאהא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 315/20

ע"פ 508/20

לפני: כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופטת י' וילנר
כבוד השופט ע' גרוסקופף

המערער בע"פ 315/20: פתחי אבו טאה
המערער בע"פ 508/20: פאדל אבו טאהא

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 4.12.2019 בת"פ 19-02-61759, שניתן על ידי כב' סגן הנשיאה א' ביתן

תאריך הישיבה: כ"ד באייר התש"ף (18.05.2020)

בשם המערער בע"פ 315/20: עו"ד אלכסנדר גאוסקין
בשם המערער בע"פ 508/20: עו"ד אורי דייגי
בשם המשיבה: עו"ד אפרת גולדשטיין-רוזן
בשם שירות המבחן: עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

השופטת י' וילנר:

1. לפנינו שני ערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' סגן הנשיאה א' ביתן) בת"פ 61759-02-19 מיום 4.12.2019, בגדרו נגזרו על המערער בע"פ 508/20 (להלן: פאדל) 45 חודשי מאסר בפועל, ועל המערער בע"פ 315/20 (להלן: פתחי; וביחד: המערערים) 36 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות נשק. על כל אחד מהמערערים נגזרו גם 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורם ממאסר, ובלבד שלא יעברו עבירת נשק המסווגת כפשע. בערעורים דנן משיגים המערערים על עונשי המאסר בפועל שהושתו עליהם.

רקע וכתב האישום המתוקן

2. החל מחודש פברואר 2018 ועד לחודש פברואר 2019 הפעילה משטרת ישראל סוכן סמוי מטעמה (להלן: הסוכן) לשם איסוף ראיות נגד חשודים שונים בתחום אמצעי הלחימה. כפי שיתואר להלן, המערערים היו מעורבים בעסקאות נשק בהן נכח הסוכן, וביום 2.7.2019 הם הודו בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש בעניינם בהתאם להסדר טיעון בינם לבין המדינה. על יסוד הודאתם, הורשע פאדל בעבירות של סיוע לעסקה אחרת בנשק, בצוותא, לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) וסעיף 31 לחוק ובעבירת סחר בנשק בצוותא לפי סעיף 144(ב2) לחוק; ואילו פתחי הורשע בעבירה של עסקה אחרת בנשק, בצוותא, לפי סעיף 144(ב2) וסעיף 29 לחוק.

3. כתב האישום המתוקן כולל שני אישומים – הראשון בעניינם של שני המערערים והשני בעניינו של פאדל בלבד.

4. על-פי המתואר במסגרת האישום הראשון, ביום 10.9.2018, אדם בשם עבדאללה אבו זאיד (להלן: עבדאללה) אשר היה מעורב בעסקת נשק עם הסוכן, יצר קשר עם הסוכן והציע לו לרכוש רובה מסוג "קרלו" תמורת 8,500 ש"ח. בהמשך, ביום 12.9.2018 נסעו עבדאללה והסוכן לתל שבע ברכבו של הסוכן ולקראת הגעתם, יצר עבדאללה קשר טלפוני עם פתחי אשר כיוון את השניים למקום הימצאו – סמוך לביתו של פאדל. עבדאללה והסוכן הגיעו למקום בו שהה פתחי, ופגשו שם גם את פאדל ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה. בחלוף זמן מה, יצא פתחי ממקום המפגש וחזר כשבידו נשק מסוג תת מקלע מאולתר, יורה שבכוחו להמית. הסוכן ועבדאללה דרכו את הנשק ובדקו אותו, ולאחר מכן התמקחו עם פתחי על מחיר הנשק אך ללא הצלחה מצדם. בסופו של דבר, שילם הסוכן 8,500 ש"ח במזומן לידי פתחי, ופתחי העביר את הכסף לידיו של פאדל. עבדאללה ציין בפני הסוכן כי הוא מחזיק בביתו שברהט שני כדורי תחמושת והציע לו שייסעו לביתו על-מנת שיוכלו לערוך בדיקה לנשק. אחד מהמערערים אמר בתגובה שהכסף יישאר בידיהם בשלב זה וכי יימנעו מלהעביר את חלקו של בעל הנשק עד לסיום הבדיקה. בהמשך לכך, עבדאללה והסוכן נסעו ברכבו של האחרון לרהט ובדקו שם שהנשק יורה.

5. מהאישום השני עולה כי ביום 13.9.2018 יצר עבדאללה קשר עם הסוכן והציע לו לקנות שני נשקים מסוג "קרלו" – האחד תמורת 8,000 ש"ח מתל שבע והשני תמורת 7,500 ש"ח מרהט. בחלוף שלושה ימים, שוחחו הסוכן ועבדאללה מספר פעמים בעניין העסקה ולאחר שתיאמו זאת מראש השניים נסעו יחד לתל שבע לשם ביצוע עסקת הנשק. בהגיעם לתל שבע, נסע הסוכן על-פי הוראותיו של עבדאללה עד שהגיעו לביתו של פאדל, אשר פתח עבורם את שער הכניסה לביתו ואפשר לסוכן להיכנס עם רכבו למתחם הבית ולחנות שם.

עבדאללה והסוכן יצאו מהרכב, פאדל לחץ את ידיהם ושאל את הסוכן האם הביא עמו כדורי תחמושת, והלה השיב בחיוב. לאחר מכן, הוביל פאדל את הסוכן ועבדאללה לחצר, וילד, שזהותו אינה ידועה, הביא נשק מסוג תת מקלע מאולתר, יורה שבכוחו להמית, עטוף בבד - ונתנו לפאדל. פאדל הוציא את הנשק מהבד, דרך אותו והסוכן לקח מידיהם את הנשק ובחן אותו. עבדאללה ביקש מהסוכן כדור תחמושת על-מנת לבצע ירי בנשק, הסוכן נתן לו כדור תחמושת ועבדאללה טען את הנשק בכדור וירה ירייה אחת לאוויר בחצר הבית בה שהו. לאחר מכן, לקח הסוכן את הנשק לידיהם, חזר לרכבו יחד עם עבדאללה והעביר לידיהם של פאדל דרך חלון הרכב כסף בתמורה לנשק (עקב טעות נמסר סכום בסך של 9,000 ש"ח במקום סכום של 8,000 ש"ח) והסוכן ועבדאללה עזבו את המקום ברכבו של הסוכן כשהנשק עמם.

6. כאמור, המערערים הודו במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעו בעבירות שיוחסו להם בו. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי הצדדים יטענו לעונש באופן חופשי.

7. בהתאם לכך, התקיים דיון ונשמעו טענות הצדדים בעניין גזר הדין. המדינה טענה כי יש להטיל על פאדל עונש של 4.5 שנות מאסר בפועל במצטבר לעונש המאסר אותו הוא מרצה בגין עבירה קודמת. בעניינו של פתחי עתרה המדינה להטיל עונש גבוה במעט משלוש שנות מאסר בפועל.

פאדל טען כי יש להטיל עליו עונש של שנתיים מאסר בפועל בגין שני האישומים, ואילו פתחי טען כי הרף הנמוך במתחם העונש בעניינו צריך להיות 12 חודשי מאסר בפועל וכי העונש ההולם צריך להיקבע בתחתית המתחם ואף לחרוג ממנו. עוד יצוין כי אביו של פתחי העיד לטובתו וכי הוגשו תסקירי שירות המבחן בעניינם של המערערים בהם הומלץ על ענישה מוחשית של מאסר ומאסר על תנאי לנוכח הסיכון להתנהגות עבריינית בעתיד מצדם.

גזר הדין

8. במסגרת גזר הדין עמד בית המשפט המחוזי על החומרה הגלומה במכירת נשק בלתי חוקי לאחר, ובפרט כאשר מדובר ברובים מאולתרים המהווים סכנה לציבור ואשר משמשים לביצוע עבירות פליליות חמורות ולביצוע פיגועים חבלניים. צוין כי התופעה של סחר בלתי חוקי בנשק מחמירה וגוברת, וכי הערכים החברתיים עליהם יש להגן מפני עבירות מסוג זה הם שלמות הגוף, אינטרס החיים וביטחון הציבור. בית המשפט המחוזי ציין כי בעבירות נשק, כמו בעבירות אחרות, ניתן למצוא קשת רחבה של עונשים המושפעת מהנתונים השונים והנסיבות המבחינות בין מקרה אחד למשנהו, ואולם בשנים האחרונות ישנה מגמת החמרה מוצהרת בענישה בגין עבירות אלו.

בהמשך לכך, עמד בית המשפט המחוזי על נסיבות ביצוע העבירות בהן הורשעו המערערים, וציין כי לביצוען קדם תכנון אשר כלל תיאומים עם הסוכן ועבדאללה, קיום מפגשים והשגת כלי הנשק. עוד צוין כי במקרה הנדון אמנם לא התממש הנזק הטמון במסירת הנשק לאדם זר, ואולם המערערים לא ידעו זאת בעת ביצוע העסק וכי בצע כסף הוא שהוביל את המערערים לביצוע מעשיהם.

כמו כן, בית המשפט המחוזי עמד על חלקו של כל אחד מהמערערים בעבירות בהן הורשע וקבע כי חלקו של פאדל באישום השני היה מרכזי ומכריע וכי חלקו באישום הראשון איננו מבוטל. כן נקבע כי בעניינו של פאדל יש להתייחס לאירועים המתוארים באישום הראשון ובאישום השני כאל אירוע אחד אשר בגינו ייקבע מתחם ענישה אחד, וזאת בשל סמיכות הזמנים שבין שני האירועים, וזוהו המעורבים וזהות האישומים. אשר לחלקו של פתחי באישום הראשון, נקבע כי הוא היה לדמות בולטת ומרכזית.

9. בבואו לקבוע את מתחם הענישה, קבע בית המשפט המחוזי כי בעבירות מהסוג הנדון בנסיבות בהן מדובר בעסקה ברובה אחד ומידת האשמה היא גבוהה, יש לקבוע רף ענישה תחתון של 3 שנים. בהמשך לכך, נקבע כי נוכח מידת האשם המשמעותית של כל אחד מהמערערים למעשיהם, ובהתחשב בחומרת העבירות, נסיבותיהן, ומדיניות הענישה הנהוגה – מתחם הענישה ההולם בעניינו של פאדל נע בין 3.5 ל- 5.5 שנות מאסר ומתחם הענישה ההולם בעניינו של פתחי נע בין 3 ל- 5 שנות מאסר.

10. בעת גזירת עונשם של המערערים בתוך מתחמי הענישה שנקבעו בעניינם, נתן בית המשפט המחוזי משקל לגילם הצעיר של המערערים (פאדל היה בן 20 בעת ביצוע העבירה ופתחי בן 22); לנסיבות חייהם האישיות והמשפחתיות ובמיוחד לנסיבות המורכבות של פאדל ובהן העובדה שהוא המפרנס העיקרי במשפחתו; לפגיעה שיסב המאסר למערערים ולמשפחותיהם, ובפרט למשפחתו של פאדל; להודאתם בעבירות שיוחסו להם; ולסיכויי השיקום שלהם. בית המשפט המחוזי הוסיף כי נוכח המלצת שירות המבחן ובעיקר נוכח ההערכות הנוגעות לרמת הסיכון למקרים נוספים של עבירות על החוק – נראה שכל אחד מהמערערים זקוק להרתעה אישית. בתוך כך, הדגיש בית המשפט המחוזי כי פאדל ביצע את המעשים האמורים בתוך ימים ספורים מאז שחרורו בערובה ממעצר בגין עבירות אחרות בהן הואשם.

נוכח כל האמור, הטיל בית המשפט המחוזי על המערערים את העונשים הבאים: על פאדל, 45 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו ו- 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירת נשק מסוג פשע; ועל פתחי 36 חודשי מאסר בפועל ו- 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירת נשק מסוג פשע.

הערעורים דנן נסבים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי.

הערעורים דנן

11. ערעורו של פאדל: בערעורו טוען פאדל כי בית המשפט המחוזי שגה כאשר ייחס לו חלק לא מבוטל באישום הראשון, וזאת על-אף שמעורבותו הסתכמה בכך שהעסקה התבצעה בסמוך לביתו, בכך שהיה נוכח בעת ביצועה ובכך שקיבל לידיו את כספי התמורה מידיו של פתחי. בהקשר זה צוין כי לא בכדי נמנעה המדינה מלציין בכתב האישום המתוקן מהו הסכום שפאדל קיבל לידיו, שכן, כך נטען, פאדל לא קיבל לידיו את מלוא התמורה. מכל מקום, נטען כי פאדל החזיק בכסף אך לשם משמורת עד לסיום בדיקת הנשק, ובטרם יועבר לבעל הנשק.

פאדל מוסיף וטוען כי מתחם הענישה שנקבע בעניינו כמו גם העונש אשר הושת עליו חורגים מהענישה הנוהגת במקרים דומים, ומפרים את עיקרון אחידות הענישה, בייחוד בהשוואה לנאשמים נוספים אשר נתפסו במסגרת פעילותו של הסוכן ואשר קיבלו לטענתו עונשים מקלים יותר. עוד טוען פאדל כי בעת קביעת מתחם העונש ההולם, נתן בית המשפט המחוזי משקל רב לשיקול שבהרתעת הרבים – ובכך נתפס לכלל טעות.

לבסוף נטען, כי בבואו לקבוע את עונשו של פאדל, לא נתן בית המשפט המחוזי משקל מספק לנסיבותיו האישיות, דוגמת היותו המפרנס היחיד במשפחתו; העובדה כי הודה בהזדמנות הראשונה במעשיו ובכך חסך זמן שיפוטי יקר; והעובדה כי ביצע את מעשיו לאחר שהתערה עם גורמים שוליים במסגרת חלופת המעצר שריצה.

12. ערעורו של פתחי: לטענת פתחי, עיון בפסיקה שנסקרה על-ידי בית המשפט המחוזי מלמד כי מתחם הענישה שנקבע בעניינו מחמיר עמו יתר על המידה וכי מסקנה זו נלמדת אף מעיון בגזרי הדין של יתר הנאשמים שהועמדו לדין בעקבות פעילות הסוכן. בהקשר זה טוען פתחי כי בית המשפט המחוזי שגה כאשר קבע כי בעת קביעת מתחם העונש ההולם לא יילקח בחשבון עיקרון אחידות הענישה. עוד טוען פתחי כי נוכח מתחם הענישה המחמיר שנקבע בעניינו, אף העונש שהושת עליו הינו מחמיר. בתוך כך נטען כי בשים לב לגילו הצעיר, להיותו ללא עבר פלילי, לחשש כי יסגל אורח חיים שולי בעקבות מאסר ממושך ולאור המתואר בתסקיר שירות המבחן – הרי שהיה על בית המשפט המחוזי לחרוג לקולה מן המתחם שקבע בעניינו.

13. טענות המדינה: המדינה סומכת ידיה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי וטוענת כי העונשים שהושתו על המערערים, אינם חורגים ממדיניות הענישה הנוהגת. עוד טוענת המדינה כי במקרה הנדון לא ניתן לטעון לעקרון אחידות הענישה ולהשוות את עונשם של המערערים לעונשים שנגזרו על יתר הנאשמים שהועמדו לדין בעקבות פעילות הסוכן, שכן במסגרת המבצע המשטירתי הוגשו כתבי אישום נפרדים ומשכך לא מדובר ב"פרשה אחת". בתוך כך נטען כי אמנם כתבי האישום הוגשו על-רקע פעולה שבוצעה על-ידי אותו סוכן ואולם אלו הוגשו בחלקם בגין עבירות נוספות, ובנוסף לכך אין קו המקשר בין הנאשמים בכתבי האישום השונים. אף לגופם של דברים נטען כי העונשים שהושתו על נאשמים נוספים שהועמדו לדין בעקבות פעילות הסוכן אינם מקלים ביחס לאלו שנגזרו על המערערים שכן נסיבות הביצוע בעניינם הן שונות.

התסקירים המשלימים מטעם שירות המבחן

14. להשלמת התמונה יצוין כי לקראת הדיון בערעורים הוגשו לעיונו תסקירים משלימים מטעם שירות המבחן. מהתסקיר המשלים בעניינו של פאדל, עולה כי אמנם עם תחילת ריצוי מאסרו הוא הביע מוטיבציה ראשונית לשינוי בדפוסי התנהגותו ואולם לאחר שנודע לו כי הוא עתיד להשתלב בקבוצה טיפולית סרב לכך ואף הגיש במקביל בקשה לעבור לבית סוהר אחר. כן צוין כי נרשמה לחובתו עבירת משמעת בגין קטטה עם אסיר אחר. אשר לפתחי, בתסקיר המשלים בעניינו מתואר כי הוא עתיד להשתלב בתוכנית תעסוקה, כי הוא נמצא בקשר עם בני משפחתו וכי בשל קטטה עם אסיר נרשמה לו עבירת משמעת. עוד צוין, כי פתחי אמנם מגלה תובנה ראשונית בדבר חומרת מעשיו אך עדיין מתקשה להבין מדוע ביצע אותם; מביע חרטה בעיקר נוכח המחיר האישי אותו הוא משלם; מביע מוטיבציה להשתלב בטיפול ואף שולב בפועל בקבוצות טיפוליות.

דין והכרעה

15. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעורים להידחות, מהטעמים המפורטים להלן.

16. כידוע, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בגזר דינה של הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם לוקה גזר הדין בטעות מהותית או מקום בו העונש שהושת חורג באופן ממשי מרמת הענישה המקובלת או הראויה בנסיבות דומות (ראו: ע"פ 1397/16 מדינת ישראל נ' חמאיל, פסקה 11 (6.9.2016); ע"פ 2834/18 ג'אבר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (15.1.2019); ע"פ 2564/19 אזברגה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (18.7.2019)).

לא שוכנעתי כי המקרה שלפנינו נופל בגדר מקרים חריגים אלה. חרף טענות המערערים בנדון, ואף שנדמה כי מתחם הענישה בעניינם נקבע על הצד הגבוה של מדיניות הענישה הנוהגת, אין הוא חורג (ובוודאי שאינו חורג באופן ממשי) ממנה, וכך גם העונש שנגזר על המערערים בסופו של יום (ראו והשוו: ע"פ 2422/14 ח'דר נ' מדינת ישראל (21.12.2014); ע"פ 2802/18 ג'ואמיס נ' מדינת ישראל (26.7.2018) בעניין ערעורו של "קנאטרה"; ע"פ 8045/17 בראנסי נ' מדינת ישראל, (16.8.2018) בעניין ערעורו של המשיב 2 בע"פ 8347/17 ובעניין ערעורו של המשיב 2 בע"פ 999/18; ע"פ 971/19 מדינת ישראל נ' געביס (11.7.2019)).

אציין בהקשר זה כי בית משפט זה הדגיש לא אחת כי ערכאת הערעור בוחנת "בראש ובראשונה, את התוצאה העונשית הסופית, וגם אם נפלה שגגה באופן הפעלת מנגנון הבניית שיקול הדעת שעוגן בהוראות תיקון 113, אין בכך כדי להצדיק קבלת ערעור כאשר התוצאה העונשית אינה מצדיקה התערבות" (ע"פ 8109/15 אביטן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (9.6.2016)). בענייננו, התוצאה העונשית הסופית אליה הגיע בית המשפט המחוזי אינה מצדיקה, כאמור, את התערבותו.

17. רבות נכתב על החומרה הרבה הטמונה בעבירות נשק, ובפרט בעבירות של עסקאות בנשק, המצדיקה מדיניות ענישה מחמירה במיוחד. מדיניות זו מגלמת את האינטרס הציבורי המחייב להרתיע את היחיד ואת הרבים מפני ביצוע עבירות נשק, וזאת בשם לב לסיכון הממשי הטמון בעבירות אלה לשלום הציבור ולביטחונם.

18. על רקע האמור, ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בעבירות נשק ובפרט בעבירות של סחר בנשק (ראו: עניין ח'דר, בפסקה 10; ע"פ 8280/15 גולאני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (28.3.2016); ע"פ 6716/16 ותד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (14.6.2017)).

19. לא מצאתי לקבל אף את טענת המערערים בעניין עקרון אחידות הענישה, לפיה יש להשוות את עונשם לעונשים שנגזרו על נאשמים אחרים שהועמדו לדין כתוצאה מפעילות הסוכן. אכן, ככלל יש לשאוף להחלת שיקולי ענישה דומים על נאשמים אשר הורשעו בעבירות דומות ובמערכת נסיבתית דומה, בעיקר כאשר הם מורשעים במסגרת "פרשה אחת". ואולם, המדינה ציינה בתשובתה כי העובדה שהוגשו במקרה הנדון כתבי אישום נגד נאשמים שונים כתוצאה מאותו מבצע משטרתי ופעילותו של אותו סוכן, אינה הופכת

את כולם לנאשמים ב"פרשה אחת". ואכן, מדובר בנאשמים אשר הוגשו בעניינם כתבי אישום נפרדים, וזאת מאחר שהם היו מעורבים בעסקאות שונות ללא חוט שמקשר בינם לבין המערערים מלבד מעורבותו של הסוכן בעניינם, משכך, ומשמצאתי כי הענישה במקרה הנדון אינה חורגת ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, וכי קיימת הבחנה בין המערערים לבין המעורבים בתיקים האחרים הנגזרת מהמערכת הנסיבתית של העבירות ושל המערערים, דין הטענה להידחות (ראו: ע"פ 1987/15 דורי נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-11 (17.8.2015)).

20. אשר לנסיבות ביצוע העבירות, מצאתי כי אלו עומדות במקרה הנדון לחובת המערערים. שני האירועים המתוארים בכתב האישום המתוקן התרחשו בסמוך לביתו של פאדל ובכך הוא היווה גורם משמעותי אשר אפשר את התמשותן של העסקאות. כמו כן, במסגרת האישום השני גילה פאדל מעורבות רבה שכן הוא הוביל את המעורבים לחצר ביתו, גרם להבאת הנשק, דרך את הנשק וכן קיבל את התמורה לידיו. אשר לפתחי, מעורבותו באישום הראשון הייתה משמעותית שכן הוא הוביל את הסוכן ועבדאללה סמוך לביתו של פאדל, הביא את הנשק וכן קיבל את התמורה עבורו לידיו. בסופו של דבר, בשני האירועים נמכרו תתי מקלע מאולתרים, ונדמה כי אין צורך להכביר מילים על הסכנה הממשית לשלום הציבור הנובעת ממעשים אלה.

21. לצד כל האמור, בית המשפט המחוזי הביא בחשבון את נסיבותיהם האישיות של המערערים, את גילם הצעיר, ואת העובדה שהודו במיוחס להם. ואולם, מסקנתו של בית המשפט המחוזי, אשר התבססה בין היתר גם על תסקירי שירות המבחן, הייתה כי כל אחד מהמערערים זקוק להרתעה אישית. על יסוד האמור ויתר נסיבות העניין גזר בית המשפט המחוזי את העונשים האמורים על המערערים, וכאמור לא מצאתי הצדקה להתערב בשיקול דעתו. יש לקוות כי המערערים, אשר עתידם לפנייהם, ימצאו את דרכם במהלך המאסר ולאחריו למסלול טיפולי ושיקומי.

22. סוף דבר: אציע לחברי לדחות את הערעורים.

ש ו פ ט ת

השופט מ' מזוז:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ע' גרוסקופף:

אני מסכים.

עמוד 7

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת י' וילנר.

ניתן היום, ט"ו בסיון התש"ף (7.6.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט
